

Arrest

nr. 71 554 van 8 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 januari 2011 en heeft zich op 26 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 augustus 2011.

1.3. Op 19 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Dohuk (Noord-Irak) en een soennitisch Koerd te zijn van de Barwari-stam. Omwille van een machtsconflict binnen uw stam zou u worden gevisieerd door uw schoonfamilie die tevens de familie van uw oom was (broer van uw vader). Op 25 oktober 2008 zou uw schoonbroer u hebben uitgenodigd om bij hem te komen eten. Hij zou een auto hebben gestuurd om u op te pikken. De personen in de auto zouden u echter naar een plaats dichtbij de Turkse grens hebben gebracht. Daar zouden ze u hebben uitgenodigd om samen met hen te drinken. U zou dronken zijn geworden en u vermoedt tevens dat zij een slaapmiddel in uw drank hebben gedaan. U zou wakker zijn geworden bij de 'Asayish' (veiligheidsdienst) die u zou hebben beschuldigd van spionage voor de Turkse geheime dienst en het vervalsen van paspoorten. Op 20 januari 2009 moest u voor de rechtbank verschijnen. U zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden. Toen de zes maanden echter om waren zouden ze u niet meteen hebben vrijgelaten. Pas in augustus 2010 zou u de gevangenis hebben kunnen verlaten. U zou daarna naar huis zijn gegaan. Daar aangekomen zou u uw echtgenote niet hebben aangetroffen. Uw andere familieleden liet u weten dat zij werd meegenomen door haar familie. U zou naar uw schoonfamilie zijn gegaan en uw echtgenote hebben teruggeëist. Zij zouden u echter hebben gezegd de echtscheidingsprocedure te starten. U zou daarop verschillende verantwoordelijken van de KDP (Koerdische Democratische Partij) hebben aangesproken om u te helpen, maar zij zouden elke hulp hebben geweigerd. Uiteindelijk zou u een klacht hebben ingediend tegen uw schoonfamilie bij de rechtbank. Daarop zouden zowel uw schoonvader als uw twee schoonbroers, S(...) en I(...), zijn gearresteerd. Uw schoonvader en I(...) zouden echter na enkele uren terug in vrijheid zijn gesteld. U zou daarop zijn bedreigd door verschillende familieleden van uw schoonfamilie. Zij zouden u met de dood hebben bedreigd. U zou daarom hebben besloten om uw klacht weer in te trekken. S(...) bleef echter aangehouden en kon niet in vrijheid worden gesteld daar hij in een andere rechtszaak al werd aangeklaagd voor fraude. Op een dag zou u opnieuw een telefoontje hebben gekregen van iemand die u vroeg waar u zich op dat moment bevond. U zou hem hebben geantwoord. Enkele ogenblikken later zou deze persoon plots voor u hebben gestaan en u hebben beschoten. U zou uit zelfverdediging hebben teruggeschoten. Daarna zou u de bergen zijn ingevlucht. U zou te voet zijn verder gegaan, tot u een Yezedi-dorp bereikte. Van daaruit zou u naar Erbil zijn gegaan om uiteindelijk op 29 november 2010 Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 25 januari 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een foto van u met uw broer, twee foto's van uw auto, een diploma van politietraining, twee documenten van uw vonnis, een huwelijksakte en twee kopieën van documenten betreffende een zitting voor de rechtbank.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties geen elementen aanhaalde die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of dat u alsnog bij een eventuele terugkeer een dergelijke vrees dient te hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen hebt met uw schoonfamilie. Deze problemen situeren zich echter louter in de private sfeer. Tussen u en uw schoonfamilie (de familie van uw vaders broer) bestond immers al sinds jaren een vete omwille van macht en geld binnen de stam (CGVS, pg.14). Daarenboven zou uw oom u de toestemming hebben gegeven om met zijn dochter te huwen zodat hij - althans volgens uw verklaringen - op termijn uw eigendommen (nl. grond en winkel) in beslag kon nemen (CGVS, pg.11). U gaat verder te stellen dat de familie van uw oom gewoon tegen uw familie was en alle mannen van uw familie wou vermoorden (CGVS, pg.10). Er dient bijgevolg te worden gesteld dat de motieven van uw schoonfamilie van puur interpersoonlijke en financiële (ingegeven door machtswellust) aard zijn en geenszins verband houden met de in de Conventie van Genève opgesomde criteria.

Ook wat de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet betreft, maakt u niet aannemelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u de identiteitskaart die u ter staving van uw asielaanvraag aanbracht, ter verificatie werd voorgelegd aan de Belgische Federale Politie. Uit hun analyse (dd. 24/08/2011, deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van het CGVS) blijkt echter dat dit document vals is en dus niet als een authentiek bewijsstuk kan worden aanvaard. Niet alleen ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en

oprechtheid, maar bovenal slaagt u er niet in uw identiteit aan te tonen waardoor u niet kan bewijzen dat u de persoon bent op wie de overige door u voorgelegde documenten van toepassing zijn.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt geen bewijs vormen van de problemen die u heeft gekend. U geeft vooreerst te kennen dat u ten onrechte werd beschuldigd van spionage en vervalsing van documenten (CGVS, pg.8). Het document van de rechtbank stelt echter enkel dat de persoon 'A(...) H(...) B(...)' werd beschuldigd van het op illegale manier verlaten van het land naar Turkije (CGVS, pg.10). Dit is iets geheel anders. Toen u daarmee werd geconfronteerd, stelt u uiteindelijk dat zij de aantijgingen niet konden bewijzen en suggereert u dat ze u valselyk hebben beschuldigd (CGVS, pg.15). De twee documenten waarin de persoon A(...) H(...) B(...) wordt opgeroepen ter zitting bewijzen op geen enkel moment uw verklaringen als zou u valselyk zijn beschuldigd van ondermeer spionage. Aangezien het tot een rechtszaak kwam, mag worden aangenomen dat er toch enig spoor zou moeten zijn in deze documenten van de tegen u geformuleerde aantijgingen, ook al waren ze onterecht (CGVS, pg.12).

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelyk terecht kon bij uw eigen autoriteiten. Zo had u omwille van het onrecht dat u werd aangedaan een klacht ingediend bij de rechtbank tegen uw schoonfamilie. Daarop zouden zowel uw schoonvader als uw twee schoonbroers, I(...) en S(...), zijn gearresteerd (CGVS, pg.13). Desondanks het feit dat uw schoonvader en uw schoonbroer I(...) uiteindelijk werden vrijgelaten, bleef S(...) vastgehouden omwille van uw klacht, samen met nog een ander onderzoek dat tegen hem liep (CGVS, pg.13). U besloot uiteindelijk toch niet verder te gaan met de rechtszaak omdat u dreigementen zou hebben ontvangen van uw schoonfamilie (CGVS, pg.13). Dat u zich echter vrijwillig hebt onttrokken aan de bescherming die de desbetreffende autoriteiten u hadden kunnen bieden, maakt niet dat kan worden gesteld dat u geen beroep kon doen op deze autoriteiten om uw zaak te behandelen. U had evengoed deze dreigementen kunnen melden teneinde de zaak tegen S(...), en bij uitbreiding tegen de andere leden van uw schoonfamilie, verder te staven. U besloot zelf om geen verder beroep te doen op de hulp van uw autoriteiten (CGVS, pg.14). Uw verklaring dat u niet kon opboksen tegen de connecties van uw schoonfamilie (CGVS, pg.12) is geen afdoende reden. Zeker wanneer uw autoriteiten reeds in uw voordeel hadden beslist, oa. door S(...) te blijven vasthouden en de zaak verder te onderzoeken.

Er kan zich überhaupt de vraag worden gesteld waarom u de rechtszaak tegen S(...) niet heeft verder gezet. U verklaarde immers de rechtszaak in beginsel te hebben aangespannen om uw echtgenote terug te krijgen en om recht te laten geschieden na de martelingen die u zou hebben meegemaakt (CGVS, pg.13). Bovendien zou actueel uw broer worden vastgehouden door uw schoonfamilie, waarmee u aangeeft dat de problemen nog niet van de baan zijn (CGVS, pg.11). U stelt daarenboven dat uw schoonfamilie 'alle mannen van uw familie' dood willen hebben (CGVS, pg.10), waardoor uw broer volgens uw verklaringen dan ook wel degelyk in gevaar zou verkeren. Het is dan ook moeilijk te verklaren dat u zich ervan zou weerhouden om door te zetten met de rechtszaak tegen uw schoonfamilie. Temeer daar één van de hoofdrolspelers, nl. S(...), achter de tralies bleef en duidelyk al een kwalijke reputatie had, wat laat vermoeden dat de autoriteiten niet lichtzinnig omgingen met de aanklachten die tegen hem werden geformuleerd (CGVS, pg.9).

Dient eveneens te worden opgemerkt dat u ietwat onverschillig blijkt tegenover uw actuele situatie in Irak. Zo zou u in België te weten zijn gekomen dat u twee oproepingsbrieven (één in mei 2011, één in juni 2011) hebt ontvangen om u aan te melden bij de rechtbank voor een zitting. U legt deze documenten zelfs voor tijdens het gehoor. Desondanks zou u geen moeite hebben ondernomen om te weten te komen waarom u zich dient aan te bieden bij de rechtbank (CGVS, pg. 12). U zou - ondanks uw veelvuldige contacten met het thuisfront én uw interne bron bij uw schoonfamilie (nl. de schoonzus van uw echtgenote) - niemand hebben gecontacteerd of aangesproken om de reden te weten te komen waarom u voor de rechtbank moest verschijnen (CGVS, pg.9 en pg.11-12). U kon desnoods een advocaat hebben aangesteld om dit voor u uit te klaren. U stelt echter onverschillig dat uw familie u in de val wil lokken en dat zij u willen hebben (CGVS, pg.12). Deze lakse houding staat haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging.

Dient tenslotte het volgende te worden opgemerkt. U stelt dat al uw problemen voortvloeien uit het feit dat uw schoonfamilie een diepe haat koestert ten aanzien van uw familie en er enkel op uit is om jullie allemaal dood te hebben en jullie bezittingen in te pikken. De vraag dringt zich op hoe een huwelyk tussen beide families, die elkaar bekampen en tegenover elkaar een dusdanige wrok koesteren, mogelijk was en langs beide kanten werd toegestaan. Indien men het enkel had gemunt op jullie bezittingen en op macht en rijkdom had de andere partij dit evenzeer op een andere manier kunnen bekomen, wetende dat zij (uw schoonfamilie) voor niks terugdeinsde, valstrikken opzette en geweld gebruikte om hun doel te bereiken. Dat er in deze sfeer van wederzijdse haat en misprijzen een huwelyk tot stand kon worden gebracht komt weinig aannemelyk over.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kunnen de door u voorgelegde documenten de appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. U kan niet aantonen dat de neergelegde stukken op u van toepassing zijn. Daarenboven werden er hierboven ook nog bijkomende opmerkingen geformuleerd bij de door u neergelegde stukken van de rechtbank.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker, naast een theoretische uiteenzetting over de motiveringsvereiste en het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, aan dat zijn problemen zich niet louter situeren in de private sfeer maar van etnische aard zijn. Verzoeker vervolgt dat hij niet begrijpt waarom zijn identiteitskaart als vals wordt beschouwd aangezien het stuk voldoet aan alle wettelijke voorwaarden. Hij stelt voorts dat de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas heeft voorgelegd wel degelijk het bewijs vormen van de problemen die hij heeft gekend en hij niet terecht kon bij zijn eigen autoriteiten. Tot slot wijst hij erop dat hij nog twee oproepingsbrieven heeft ontvangen waarin wordt gesteld dat hij zich moet aanmelden bij de rechtbank voor een zitting.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat, (i) de problemen met zijn schoonouders zich situeren louter in de private sfeer, (ii) uit een analyse van de Belgische Federale Politie blijkt dat de voorgelegde identiteitskaart vals is, (iii) de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt geen bewijs vormen van de problemen die hij heeft gekend, (iv) hij wel degelijk terecht kon bij zijn eigen autoriteiten, (v) zich de vraag kan gesteld worden waarom hij de rechtszaak tegen S. niet verder heeft gezet, (vi) hij ietwat onverschillig blijkt over zijn actuele situatie in Irak, (vii) het weinig aannemelijk overkomt dat er in deze sfeer van wederzijdse haat en misprijzen een huwelijk zou zijn tot stand gekomen, en (viii) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217.). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 augustus 2011 (CG nr. 1111166), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153.).

2.3. Voor zover enig geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen, nu het inderdaad weinig aannemelijk is dat er in een sfeer van wederzijdse haat en misprijzen een huwelijk tot stand kon komen in 2004, blijkt hoe dan ook uit zijn relaas dat de voorgehouden problemen met verzoekers schoonfamilie louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Verzoeker toont immers, met de beweringen in het verzoekschrift, namelijk dat er *“tussen verzoeker en zijn schoonfamilie (de familie van zijn vaders broer) (...) immers al sinds jaren een vete omwille van macht en geld binnen de stam (bestond)”* en de problemen van *“ethnische aard”*, geenszins aan dat de familievete verband houdt met één van de vijf criteria van het Verdrag van Genève. In het gehoorverslag leest de Raad eveneens dat verzoeker bevestigt dat de familievete betrekking heeft op eigendommen (gehoor, p. 11), en de problemen te maken hebben met concurrentie, macht en geld (gehoor, p. 14). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt derhalve terecht dat de motieven van verzoekers schoonfamilie van puur interpersoonlijke en financiële (ingegeven door machtswellust) aard zijn.

2.4. Voorts benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief geweigerd worden.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift onder verwijzing naar het gehoorverslag pagina 9, namelijk dat men vanuit de autoriteiten de zaak niet heeft verdergezet, wat doet vermoeden dat er beïnvloeding was van de familie van S. of dat men lichtzinnig omging met de aanklachten die tegen hem werden geformuleerd, blijkt dit argument niet uit het gehoorverslag pagina 9 enerzijds en weerlegt dit post factum betoog de pertinente motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het gehoorverslag, niet, waar het volgende wordt gesteld: *“Zo had u omwille van het onrecht dat u werd aangedaan een klacht ingediend bij de rechtbank tegen uw schoonfamilie. Daarop zouden zowel uw schoonvader als uw twee schoonbroers, I(...) en S(...), zijn gearresteerd (CGVS, pg.13). Desondanks het feit dat uw schoonvader en uw schoonbroer I(...) uiteindelijk werden vrijgelaten, bleef S(...) vastgehouden omwille van uw klacht, samen met nog een ander onderzoek dat tegen hem liep (CGVS, pg.13). U besloot uiteindelijk toch niet verder te gaan met de rechtszaak omdat u dreigementen zou hebben ontvangen van uw schoonfamilie (CGVS, pg.13). Dat u zich echter vrijwillig hebt onttrokken aan de bescherming die de desbetreffende autoriteiten u hadden kunnen bieden, maakt niet dat kan worden gesteld dat u geen beroep kon doen op deze autoriteiten om uw zaak te behandelen. U had evengoed deze dreigementen kunnen melden teneinde de zaak tegen S(...), en bij uitbreiding tegen de andere leden van uw schoonfamilie, verder te staven. U besloot zelf om geen verder beroep te doen op de hulp van uw autoriteiten (CGVS, pg.14). Uw verklaring dat u niet kon opboksen tegen de connecties van uw schoonfamilie (CGVS, pg.12) is geen afdoende reden. Zeker wanneer uw autoriteiten reeds in uw voordeel hadden beslist, oa. door S(...) te blijven vasthouden en de zaak verder te onderzoeken. Er kan zich überhaupt de vraag worden gesteld waarom u de rechtszaak tegen S(...) niet heeft verder gezet. U verklaarde immers de rechtszaak in beginsel te hebben aangespannen om uw echtgenote terug te krijgen en om recht te laten geschieden na de martelingen die u zou hebben meegemaakt (CGVS, pg.13). Bovendien zou actueel uw broer worden vastgehouden door uw schoonfamilie, waarmee u aangeeft dat de problemen nog niet van de baan zijn (CGVS, pg.11). U stelt daarenboven dat uw schoonfamilie ‘alle mannen van uw familie’ dood willen hebben (CGVS, pg.10), waardoor uw broer volgens uw verklaringen dan ook wel degelijk in gevaar zou verkeren. Het is dan ook moeilijk te verklaren dat u zich ervan zou weerhouden om door te zetten met de rechtszaak tegen uw schoonfamilie. Temeer daar één van de hoofdrolspelers, nl. S(...), achter de tralies bleef en duidelijk al een kwalijke reputatie had, wat laat vermoeden dat de autoriteiten niet lichtzinnig omgingen met de aanklachten die tegen hem werden geformuleerd (CGVS, pg.9).”* (eigen onderlijning)

De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker wel degelijk beroep kon doen op de bescherming van zijn eigen autoriteiten en dat hij geen valabele reden had om zich te onttrekken aan deze bescherming. Overigens kan worden vastgesteld dat het niet verder zetten van de rechtszaak tegen zijn schoonfamilie haaks staat op zijn beweringen dat hij door hen wordt gevisieerd en bedreigd.

2.5. In de mate verzoeker niet begrijpt waarom zijn identiteitskaart als een vals stuk wordt bestempeld verwijst de Raad naar de stukken van het administratief dossier, meer in het bijzonder het resultaat van het onderzoek van de Federale Politie, waaruit blijkt dat de voorgelegde identiteitskaart onder andere een kleurenkopie is. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en afkomst niet aantoonst en niet bewijst dat de andere documenten die zouden zijn ingediend op hem betrekking hebben: een diploma politietraining, twee documenten van een vonnis, een huwelijksakte en twee

kopieën van documenten betreffende een zitting voor de rechtbank. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat deze documenten geen bewijs vormen van de problemen die verzoeker zou hebben gekend. Zo beweert verzoeker dat hij ten onrechte werd beschuldigd van spionage en vervalsing van documenten, terwijl het document dat werd ingediend vermeldt dat A.H.B. werd beschuldigd van het op een illegale manier verlaten van het land naar Turkije. De twee andere documenten waarin A.H.B. wordt opgeroepen ter zitting bewijzen evenmin zijn verklaringen dat hij beschuldigd zou zijn geweest van spionage en vervalsing van documenten. Verzoekers herhaling dat men niets kon bewijzen en zijn beweringen dat het nu eenmaal de geijkte rechtsgang in Irak is dat op dergelijke oproepingen niets meer vermeld wordt en alle andere papieren van de rechtszaak hem conform Iraaks recht niet werden betekend, wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen.

2.6. Waar verzoeker tot slot opmerkt dat hij nog twee oproepingsbrieven heeft ontvangen maar hij niemand heeft durven contacteren of aanspreken om de reden te weten te komen waarom hij op de rechtbank moest verschijnen, hij geen advocaat kon aanstellen en zijn schoonfamilie hem in de val wil lokken, wijst de Raad erop dat ook hier verzoeker niet kan overtuigen en hij de motivering in de bestreden beslissing niet ontkracht waar wordt gesteld dat hij geen moeite zou hebben ondernomen om te weten te komen waarom hij zich dient aan te bieden bij de rechtbank (gehoor, p. 12) ondanks zijn veelvuldige contacten met het thuisfront én zijn interne bron bij zijn schoonfamilie (nl. de schoonzus van uw echtgenote), hij niemand zou hebben gecontacteerd of aangesproken om de reden te weten te komen waarom hij voor de rechtbank moest verschijnen (gehoor, p.9 en p.11-12), en hij desnoods een advocaat kon hebben aangesteld om dit voor hem uit te klaren. De commissaris-generaal concludeert terecht dat deze lakse houding haaks staat op de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging.

2.7. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord-Irak niet. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS